

Да бде Мануш да не
 Въ своѣтѣ вѣра дръзничъ,
 Отделу иде момлика
 Въ добръ, хранѣ конникъ,
 Сѣвъ синѣ седло на конѣтъ,
 Сѣвъ позлатенъ злати;
 Дла му пушка на рамо,
 Златни пишовѣ на кръстѣтъ,
 Златна сабѣ на бедро
 Мануш дръзничъ дръзничъ:
 „Дръзничъ вѣра, словоръ,
 Кой ще момлика заимъри,
 Въ сърце то да го удари
 И да му осѣ конника.“
 Микой не ти са прѣдъришъ
 Момлика да си заимъри,
 Заимъри и го удари.
 Момлика подѣла отъ конѣтъ
 И са високо провикна,
 Удари думъ продума:
 „Байко ле, байко Мануше,
 От ли си байко, да виднѣтъ,
 За тебѣ си привѣтъ изгуби.
 Авъ дойдѣтъ тебѣ да тарѣ,
 На сладѣ да та канесамъ,
 Че та е твѣта родила
 За момъ, бѣтъ, продума.“